

 HARLEQUIN

 JALOO LINE ROMAAN



*Keelatud armusube
preili Grantiga*

Marguerite Kaye

Originaali tiitel:
Marguerite Kaye
A Forbidden Liaison with Miss Grant
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Õnne Sirel
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by Marguerite Kaye
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D06395421
ISBN 978-9949-82-781-7

Autori märkus

Kui ma Facebookis huvi tundsin, mida lugejad romantiliste lugude puhul eelistavad, oli vastus ühene: vanemaid kangelasi ja kangelannasid. Armsad lugejad, teie soov on mulle seaduseks! Otse loomulikult on „vana“ määratlus sedamööda, kuidas pikeneb oodatav eluiga, uuema sisu saanud. Tänapäevaste standardite kohaselt ei pea neljakümnenda sünnipäeva lävel seisvat kangelannat enam keegi vanaks. Aga toona, 1822. aastal, kuulusid neljakümnesed raudkindlalt keskealiste/abielukõlbmatute kategooriasse. Kuigi Constance pole veel päris ühe jalaga hauas, vähemalt ühe varbaga on ta seda küll. Kuid armastus avaldab just seda mõju, mida lubavad kõikide imeliste näokreemide reklaamid – see noorendab, taaselustab, lubab end nooremana tunda ja välja näha. Armastuse leidmiseks ei ole kunagi liiga hilja! Aitäh kõigile, kes mind seda lugu kirjutama õhutasid. Eriline tänu Gwessie Teele, kes ühtlasi mu kangelasele Grayson nimeks pani.

Proloog

Clachani mõis, Šoti mägismaa
Juuni 1816

Constance Grant seisis mäeharjal ja silmitses löödud ilmega kunagi Clachan Bridge'i nime kandnud küla söestunud varemeid. Küla maatasa tegemisest ja maha põletamisest oli küll möödas terve kuu, kui naise suud ja nina täitis endiset suitsu kirbe maik; nähtu oli igaveseks ta mällu kõrvetatud.

Elmise aasta oktoobris, kui šerifi käskjalg püüdis esimest korda väljatõstmisteateid üle anda, rebisid külaelanikud need trotslikult puruks. Novembris tuli ta tagasi, seekord olid temaga kaasas mitu konstaablit ja maahärra enda esindaja. Viimase nimi oli Robert Lockhart, kirikuõpetaja poeg, kes oli hetkeni, mil mõisahärra teda märkas ja edutas, olnud üks nende endi seast. Mehest, keda kõik kunagi imetlesid ja keda ühe naise armastusest pime süda kalliks pidas,

oli nüüd saanud nende huku kuulutaja. Ehkki see võis talle vastumeelt olla, oli ta nüüd tunnistajaks väljatõstmisteadete ametlikule ja seaduspärasele kättetoimetamisele.

Vaatamata teistele Clachani mõisa ja seda ümbritsevate maavalduste küladele osaks saanud saatusele ei kavatsenud Clachan Bridge'i elanikud siiski alla vanduda ning lootsid ja palvetasid, et neid säästetaks. Et õiglus võidutseks. Või Lockhart oma isanda plaanid nurjaks. Ta ju oli neile juba pisut armuaega võimaldanud. Nende väljatõstmisega oli oodatud, kuni karm talv möödus. Mõned said sellest lootust, tegid köögiviljaaias peenrad valmis nagu tavaliselt ja kündsid oma põllulapid sügisesele saagikoristusele lootes üles. Aga kui Lockhart maikuus oma meestejõuguga tagasi tuli, olid külaelanikud sunnitud leppima teadmisega, et ta ei olnud enam nende poolt. Neid ootas ees ilmajäämine kodudest, maalappidest ja elatisest.

Sellist massilist hävitamist ja väljatõstmist nimetati neil päevil arenguks. Kangekaelne uskumatus asendus kiiresti raevu ja hirmu ning seejärel paanikaga, kui naised üritasid päästa oma lapsi ja kallist majapidamiskraami, sellal kui mehed püüdsid meeleheitlikult takistada mõisavalitsejat nende kodumaju maha lõhkumast.

Neile anti lahkumiseks aega viisteist minutit. Viisteist armetut minutit kõige neile kuuluva majadest väljavedamiseks. Rasked puust kirstud täis kootud sõbasid, kallihinnalisi taldrükuid ja perekonna väärisasju lohistati välja köögiviljaaedadesse. Liigutamiseks liigrasked kummutid tehti tühjaks kaussidest, pottidest, kulpidest ja lusikatest. Leelõuka kohal rippuvate konksude küljest korjati ära seal aastakümneid püsinud pannid ja pajad. Minutite tiksudes

sai paanikast sünge otsusekindlus. Lapsed tatsasid neile jõukohast kraami – taburet, kann, kolde ees olnud vaibaräbal, kivist soojenduspann – kandes edasi-tagasi. Naised küünitatsid oma vokkide, mehed tööriistade järele.

Teiste seas tegutsev Constance'i isa oli hurjutanud Lockharti, üht oma ametlikest õpilastest, kellele ta oli ukse avanud ka tolle täiskasvanueas, kui mees ta ainsat tütart kosida soovis. Mõisavalitseja isegi ei püüdnud ennast kaitsta. Ta mõistmist anuv pilk otsis üle neiu isa õla vaadates endiselt mõrsjalt mõistmist. Või andeksandmist? Constance pööras talle selja. Südamevalust vaevatud naine ei kahelnud, et Lockhart piinles, kuid mees oli oma valiku teinud ja Constance ei tundnud talle selle pärast kaasa ega kavatsenud ka iialgi andestada.

Kiirustavad külaelanikud hõikusid vastamisi korraldusi. Paanikas kanad jooksid kaagutades ja kloksudes ringiratast. Koerad haukusid. Hirmul kariloomad ammusid. Aga kui Lockhart heitis pilgu oma hõbedast kellale, mille ta mõisavalitsejaks ülendamise järel maahärralt kingituseks oli saanud, ja väriseval häälel kõigile teada andis, et neile antud viisteist minutit on möödas, jäid kõik viimseni vait, alates kõige tillemast sülelapselt ja lõpetades pampu seotud voodiriideid kandva vanaemakesega.

Mõisavalitseja kõhkles hetke, soovimata või suutmata anda käsku hävitustööde alustamiseks. See oli tema käsilane, kes otsa lahti tegi ja tegutsema asus, kiskudes maha hüttide tagumised seinad, raiudes läbi katust toetavad risttalad ja rebides ukсед hoolimatult hingedelt maha. Põlengu süttides algas ka hala. Ja nutt. Ja kriisked. Sõnajalgade ja kanarbikuga kaetud katused olid pärast päikeselist kevadnädalat kuivad

otsekui tael ja leek levis neile mõne sekundiga. Kuumus oli nii metsik, et sundis kõiki taanduma. Lockharti mehed ei pidanudki inimtõkke moodustamisega vaeva nägema, kõik mäletasid veel kõrvalasuvvas maavalduses aset leidnud küla-põletamisega kaasnenud traagilisi sündmusi möödunud aastast. Keegi ei riskinud neid mehi majja jäädes trotsida. Nad olid nüüd selleks piisavalt targad. Paistis sedamoodi, et välja tõstetava mehe surnukspõletamine ta omas kodus oli seadusega igati kooskõlas.

Niisiis nad lihtsalt seisisid ja vaatasid, olles taas vakka, kui välja arvata nutta tihkuvad lapsed ja ulguvad koerad ning hingekarjane, Lockharti enda isa, kes asjatult ja liiga hilja oma koguduse liikmete päästmise eest palvetas. Leegid muutusid ägedamaks, suitsust sai tihe must surilina, selle lehk täitis nende ninad ja suud, pani silmad kipitama ja pisarad voolama.

Lockhart seisis mornil ilmel pisut eemal ja vältis nüüd hoolega naise pilku. Külaelanikud olid toimuvast liiga rabadud, et teda anuda, veel vähem hurjutada. Constance seisis vaikides teiste seas, veendunud, et selline näebki välja põrgu. Tal polnud aimugi, et hullem on veel ees, kuni kuulis oma isa kõrist kummalist korinat, mis polnud nuuksatus, ning murtud südamega mees aegamisi maha vajus. Mhairi, küla teadmanaine, kiirustas talle appi, kuid temagi ei suutnud meest ellu tagasi tuua.

Kohutavast päevast oli möödas üks kuu. Selle meenutamine pani Constance'i silmad kipitama, kuid ta ei nutnud. Pisarad olid otsa saanud. Ta keeras varemeis külale selja ja astus mööda looklevat rada üles mäkke, koolimaja juurde. Ta oli siin sündinud. Siin oli surnud ta ema. Siin oli enne

viimast teekonda, mis viis miili kaugusel nõmmel asuvasse väikesesse kirikaeda, lamanud kirstu pandult ta isa. Ta maeti perekonna hauaplatsile, oma naise ja kahe lapse, Constance'i liiga vara ilmale tulnud vennakeste kõrvale. Nüüd olid nad kõik koos, taasühendatud surmas. Neiu lootis kogu südamest, et nad on ka rahu leidnud.

Mis puutub külaelanikesse, siis mõned olid kasutanud võimalust ja maahärra kulul Kanadasse reisinud. Teised püüdsid seni asustamata rannikualadel kuidagi ära elada. Paljud olid nelja tuule poole kadunud, lootes oma lähedaste abile või üritades linnades uut elu alustada. Koolimajas ööveetjate arv jäi üha väiksemaks, nad hiilisid ööpimeduse varju all oma peiduurgastest Constance'i pakutud peavarju ja toidupoolist otsides välja. Kas tema kohalolek pakkus neile kaitset? Kuidas jäävad nad ellu siis, kui ta lahkub; see oli möödapääsmatu, kuna keegi ega miski ei hoidnud teda enam selles paigas kinni.

Kevadel köögiviljaaedadesse külvatud seemnetest võrsunud taimed olid närbunud ja surnud, täpselt nagu inimeste purustatud lootused. Nende küla uuteks asukateks pidid saama neljajalgseid, lambad. Constance lootis, et inimesed, põlvkonnad, keda oli õpetanud ta isa ja viimasel ajal ta ise, elavad selle kõik üle. Nad kõik olid vintsked ja vastupidavad, kuid oma maa kaotamine oli murdnud nii nende südamed kui ka vaimu.

Murtud oli ka Constance, teda painasid lein ja süütunne. Kas ta oleks selle kõige ärahoidmiseks saanud teha enamat, veenvamalt vaielda, kirglikumalt paluda? Nüüd ei saa ta seda kunagi teada. Need vähesed asjad, mis ta plaanis endaga kaasa võtta, olid puust reisikirstu pakitud. Vähemalt

ootas teda lõunasse viiva teekonna lõpus turvaline rahupaik. Teistega võrreldes oli tal rohkem vedanud.

Ja tema kodumaja, ainus, kus ta elanud oli – mis kasu on koolimajast, kui pole lapsi, keda õpetada? Tegemist oli tugeva, kiltkivikatuse ja klaasist akendega hoonega, mille igas ruumis oli leelõugas. Pole kahtlustki, et maahärra leiab sellele rakenduse. Ehk saab sellest uus kodu teda nii ustavalt teeninud mõisavalitsejale. Kas Lockhart suudab tõesti elada paigas, koos kummitustega, kes teda kindlasti painama tulevad? Constance needis mõttes meest. Eks proovigu.

Postitõld pidi iga hetk saabuma. Oma vanematega oli ta nende haul seistes juba hüvasti jätnud. Constance võttis oma korvi kätte, keeras maja välisukse viimast korda lukku ja jättis võtme lukuauku. Siis kõndis ta mööda teerada allapoole ja istus oma lihtsale puust kirstule küüdimeest ootama.